

Sygn. akt IX Ca 331/23

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr.)
Sędziowie:	SO Bożena Charukiewicz SO Krystyna Skiepmo
Protokolant:	st. sekr. sąd. Marta Borowska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2023 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z wniosku M. Z. (1)

z udziałem K. Z.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczyni i uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 18 stycznia 2023 r., sygn. akt X Ns 420/20,

p o s t a n a w i a:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w punktach III, IV, V, VI, VII, VIII i IX w ten sposób, że:

- punktowi III nadać brzmienie: „ustalić, że wnioskodawczyni poniosła nakład z majątku osobistego na majątek wspólny na nabycie praw opisanych w punkcie I podpunkty 2 i 3 orzeczenia w wysokości 183.318,34 (sto osiemdziesiąt trzy tysiące trzysta osiemnaście 34/100) zł,”
- punktowi IV nadać brzmienie: „oddalić wniosek wnioskodawczyni o rozliczenie nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny w pozostałej części,”
- punktowi V nadać brzmienie: „oddalić wniosek wnioskodawczyni o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym,”
- punktowi VI nadać brzmienie: „zasądzić od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika tytułem dopłaty i rozliczenia nakładów kwotę 37.228,76 (trzydzieści siedem tysięcy dwieście dwadzieścia osiem 76/100) zł, płatną do dnia 31 grudnia 2023 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia temu terminowi,
- uchylić punkty VII i VIII postanowienia,

II. oddalić apelacje w pozostałym zakresie,

III. oddalić wnioski wnioskodawczynie i uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Bożena Charukiewicz Jacek Barczewski Krystyna Skiepmo

Sygn. akt: IX Ca 331/23

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie M. Z. (1) wystąpiła z wnioskiem o podział majątku wspólnego małżonków M. Z. (1) i K. Z..

W pierwszej kolejności wniosła o ustalenie, że nieruchomości, położona w miejscowości G. w gminie D., składająca się z działki gruntu(...)o powierzchni 0,2957 ha, dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...), o wartości 140.000 zł, wchodzi w skład jej majątku osobistego. W wypadku przyjęcia przez Sąd, że opisana nieruchomość weszła jednak w skład majątku wspólnego, wnioskodawczynie domagała się przyznania własności tej nieruchomości na jej rzecz, zastrzegając możliwość zmiany stanowiska.

Zdaniem wnioskodawczynie, składnikami majątku wspólnego stron są natomiast:

a) lokal mieszkalny położony w O. przy ul. (...). S. M. (1) (...) wraz z przynależną do tego lokalu piwnicą nr (...) i prawami związanymi z własnością tego lokalu, tj. udziałem wynoszącym (...), dla którego Sąd Rejonowy w Olsztynie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) - o wartości 242.340,82 zł,

b) udział wynoszący 1/807 części w prawie użytkowania wieczystego działek gruntu oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...) o łącznym obszarze 7.339 m² położonych w obrębie(...) miasta O. przy ul. (...). S. R. i ul. (...) oraz taki sam udział we własności znajdujących się na tych działkach urządzeń stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności, dla których Sąd Rejonowy w Olsztynie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) - o wartości 6.699,18 zł,

c) znajdujące się w posiadaniu wnioskodawczynie ruchomości – wyposażenie mieszkania o łącznej wartości 15.000 zł – narożnik, pufa, meble – stół z krzesłami, szafka pod telewizor, kuchenka mikrofalowa, okap, bateria, zlew, zestaw mebli kuchennych, piekarnik, płyta ceramiczna, zmywarka, lodówka, wyposażenie łazienki: deska, spłuczka, brodzik, kabina, szafa w przedpokoju,

d) znajdujące się w posiadaniu uczestnika postępowania ruchomości – samochód M. (...) o wartości 10.000 zł oraz laptop o wartości 5.000 zł.

Wnioskodawczynie wniosła o dokonanie podziału majątku wspólnego poprzez przyznanie składników majątkowych wymienionych w pkt a), b) i c) na jej wyłączną własność, zaś składników wymienionych w pkt d) – na wyłączną własność uczestnika.

Ponadto, w treści pisma wszczynającego postępowanie zgłosiła następujące żądania:

1) ustalenia nierównych udziałów stron w majątku wspólnym w stosunku: 70% na rzecz wnioskodawczynie oraz 30% na rzecz uczestnika postępowania,

2) zasądzenia od uczestnika postępowania na jej rzecz kwoty 135.226 zł tytułem rozliczenia wydatku, jaki poczyniła ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny w postaci nieruchomości, położonej w miejscowości G., wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się postanowienia – w wypadku, gdyby Sąd uznał, że przedmiotowa nieruchomość należy do majątku wspólnego,

3) zasądzenia od uczestnika postępowania na jej rzecz kwoty 184.050 zł tytułem rozliczenia wydatku, jaki wnioskodawczyni poczyniła ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny – na składniki majątku opisane w pkt a) i b), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się postanowienia,

4) zasądzenia od uczestnika postępowania na jej rzecz kwoty 27.808,22 zł tytułem rozliczenia nakładu, jaki wnioskodawczyni poczyniła ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny w postaci środków z książeczki mieszkaniowej na składniki majątku opisane w pkt a) i b), wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się postanowienia,

5) zasądzenia tytułem spłaty/dopłaty od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania w wysokości ustalonej przez Sąd, płatnej w pięciu równych ratach w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wydanego w przedmiotowej sprawie postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności,

6) zasądzenia tytułem spłaty/dopłaty od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni w wysokości ustalonej przez Sąd, płatnej terminie jednego roku od uprawomocnienia się wydanego w przedmiotowej sprawie postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik postępowania K. Z. wniósł o uznanie, że nieruchomości położona w gminie D., miejscowości G., obręb ewidencyjny (...), G., składająca się z działki gruntu(...) o powierzchni 0,2957 ha, dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) wchodzi w skład majątku wspólnego stron.

Wyjaśnił również, że nie kwestionuje pozostałych wskazanych we wniosku składników majątku wspólnego stron. Podniósł, że strony zgodnie ustaliły wartości wskazanych we wniosku nieruchomości na następujące kwoty:

- nieruchomość położona w G. – 127.151 zł,
- pozostałe nieruchomości – 249.040 zł.

W odniesieniu do składników majątku wspólnego w postaci ruchomości wskazał, że strony również doszły do porozumienia, co do ich wartości i ustaliły, że przyjmują:

- wartość ruchomości pozostających w posiadaniu wnioskodawczyni – na kwotę 8.219 zł,
- wartość ruchomości pozostających w posiadaniu uczestnika – na kwotę 3.000 zł.

Uczestnik wniósł również o:

- 1) ustalenie równych udziałów stron w majątku wspólnym,
- 2) dokonanie podziału majątku wspólnego stron zgodnie z wnioskiem zawartym w pkt 3 wniosku o podział majątku wspólnego,
- 3) zasądzenie tytułem spłaty/dopłaty od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania w wysokości ustalonej przez Sąd, płatnej w terminie jednego roku od uprawomocnienia się wydanego w przedmiotowej sprawie postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności.

Wnioskodawczyni i uczestnik ostatecznie zajęli zgodne stanowisko co do:

- wartości wszystkich nieruchomości – zarówno tych, które bezspornie należały do majątku wspólnego, jak i nieruchomości położonej w miejscowości G., której przynależność do tego majątku była kwestionowana,
- składu majątku w zakresie ruchomości, w szczególności stanowiących wyposażenie domu, określając zgodnie ich wartości.

Sposób podziału pomiędzy strony wymienionych przez nie składników majątkowych początkowo nie budził żadnych wątpliwości. Na dalszym etapie sprawy wnioskodawczyni stwierdziła jednak, że w przypadku ustalenia przypadającej od niej uczestnikowi spłaty w łącznej wysokości przekraczającej kwotę 130 000 zł, nie będzie w stanie ponieść jej ciężaru. W takim wypadku wnosiła o przyznanie nieruchomości w G. (o ile Sąd uzna tę nieruchomość za składnik majątku wspólnego) na rzecz uczestnika. Uczestnik jednak się na to nie zgadzał.

Przedmiotem sporu pozostawały jednak przede wszystkim żądania zgłoszone przez wnioskodawczynię, dotyczące nierównych udziałów oraz rozliczenia wydatków i nakładu z majątku osobistego na składniki majątkowe w postaci nieruchomości, a także kwestie związane z odroczeniem terminu ewentualnej dopłaty.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2023 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie:

I. dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni M. Z. (1) i uczestnika K. Z., pomiędzy którymi wspólność ustawowa małżeńska ustała z dniem 21 listopada 2014r. na skutek prawomocnego orzeczenia rozwodu wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 30 października 2014r. (sygn. akt VI RC 222/14), w skład którego to majątku wchodzi:

1) prawo własności nieruchomości, położonej w miejscowości G. gm. D., obejmującej działkę gruntu nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...) – o wartości 127 151 złotych,

2) prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku nr (...), w O., przy ul. (...). S. M. (1) w O., dla którego Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...) wraz z udziałem wynoszącym 89/10 000 w nieruchomości wspólnej, którą stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali (dla której to nieruchomości wspólnej Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...)) – o wartości 242 340,82 złotych,

3) udział wynoszący 1/807 w prawie użytkowania wieczystego gruntu, obejmującego działki o numerach: (...) przy ul. gen. S. R. i ul. gen. S. M. (1), wraz z takim samym udziałem w prawie własności znajdujących się na tych działkach urządzeń, stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności, dla którego Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...) – o wartości 6699,18 złotych,

4) ruchomości w postaci wyposażenia mieszkania – o łącznej wartości 7400 złotych:

a) narożnik – o wartości 1000 zł,

b) szafa w zabudowie – o wartości 1100 zł,

c) szafka pod telewizor – o wartości 300 zł,

d) półka wisząca – o wartości 200 zł,

e) stół – o wartości 500 zł,

f) kuchenka mikrofalowa (...) 3010 – o wartości 250 zł,

g) okap Neto baslicata (...) – o wartości 200 zł,

h) zestaw mebli kuchennych (...) – o wartości 2000 zł,

i) piekarnik (...) – o wartości 400 zł,

j) płyta ceramiczna (...) – o wartości 150 zł,

k) zmywarka BEKO DIS (...) - o wartości 400 zł,

l) lodówka (chłodziarko – zamrażarka) B. (...) – o wartości 500 zł,

m) pralka – o wartości 400 zł,

5) ruchomości znajdujące się w posiadaniu uczestnika – o łącznej wartości 3000 złotych, w postaci :

a) samochodu marki M. (...) – o wartości 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych,

b) laptopa – o wartości 500 (pięćset) złotych,

tj. składniki majątkowe o łącznej wartości 386 591 złotych,

w ten sposób, że przyznał na wyłączną własność:

- wnioskodawczyni M. Z. (1) – składniki majątkowe, o których mowa w punktach 1), 2), 3) i 4) a) – m),

- uczestnikowi K. Z. - składniki majątkowe, o których mowa w punkcie 5 a) i b),

II. ustalił, że wnioskodawczyni poniosła wydatek z majątku osobistego na majątek wspólny, w związku z zapłatą części ceny nieruchomości, o której mowa w pkt I ppkt 1) niniejszego postanowienia ze środków pochodzących z majątku osobistego – o wartości rynkowej 122 815,15 złotych,

III. oddalił wnioski wnioskodawczyni o rozliczenie nakładów lub wydatków z majątku osobistego wnioskodawczyni na nabycie i przeprowadzenie prac wykończeniowych lokalu, o którym mowa w pkt I ppkt 2) niniejszego postanowienia, wchodzącego w skład majątku wspólnego małżonków,

IV. ustalił nierówne udziały w majątku wspólnym w stosunku: 60% - dla wnioskodawczyni, 40 % - dla uczestnika,

V. oddalił wniosek o ustalenie nierównych udziałów w pozostałej części,

VI. zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika kwotę 153 436,40 złotych tytułem dopłaty, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII. od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty,

VII. zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 49 126,06 złotych tytułem rozliczenia nakładu, o którym mowa w II sentencji niniejszego postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty,

VIII. odroczył spełnienie świadczeń, o których mowa w pkt VI i VII niniejszego postanowienia na okres 24 miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego postanowienia, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z tych kwot,

IX. orzekł, że wnioskodawczyni i uczestnicy ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie we własnym zakresie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny: Wnioskodawczyni M. Z. (1) oraz uczestnik postępowania K. Z. zawarli związek małżeński w dniu 20 czerwca 2009 r. Ze związku tego posiadają jedno dziecko – H. Z.. Małżonkowie nie zawierali umów małżeńskich majątkowych. Wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt. VI RC 222/14, Sąd Okręgowy w Olsztynie rozwiązał przez rozwód małżeństwo wnioskodawczyni i uczestnika postępowania bez orzekania o winie. Wyrok uprawomocnił się w dniu 21 listopada 2014 r. Postanowieniem z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie III Nsm 720/19 Sąd Rejonowy w Olsztynie III Wydział Rodzinny i Nieletnich pozbawił K. Z. władzy rodzicielskiej nad jego małoletnią córką H. Z., zmieniając w ten sposób pkt II wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 30 października 2014 r. w sprawie VI RC 222/14. W dniu 16 czerwca 2009 r. wnioskodawczyni i uczestnik wstępnie umówili się z osobą trzecią, że zakupią od niej działkę nr (...),

położoną w miejscowości G., za cenę 88 000 zł. Z wyniku prowadzonych rozmów sporządzili dokument prywatny, zatytułowany: „Umowa przedwstępna sprzedaży działki”. Dokument ten nie określał terminu zawarcia umowy sprzedaży. Wnioskodawczyni i uczestnik zobowiązali się do uiszczenia pozostałej części uzgodnionej ceny „przy akcie notarialnym”. W treści umowy, przyszły sprzedawca potwierdził otrzymanie zaliczki w wysokości 3000 zł. W dniu 18 czerwca 2009 r. ojciec wnioskodawczyni W. O. dokonał przelewu kwoty 85 000 zł na rzecz przyszłego sprzedawcy, tytułem wpłaty na zakup ziemi. W dniu 23 czerwca 2009 r. (w formie aktu notarialnego, sporządzonego przed Notariuszem I. Ś., Rep. (...)) wnioskodawczyni i uczestnik postępowania zawarli warunkową umowę sprzedaży nieruchomości gruntowej w postaci niezabudowanej działki gruntu nr (...), o powierzchni 3015 m², za cenę 88.000 zł. W dniu 8 lipca 2009 r. została zawarta umowa (w formie aktu notarialnego, przed Notariuszem I. Ś., Rep. (...)), przenosząca na M. i K. Z. własność wymienionej nieruchomości. Dla nieruchomości tej została urządzona w tut. Sądzie księga wieczysta KW Nr (...). Na podstawie decyzji Starosty (...) z dnia 11 lipca 2018r. (Nr (...), znak: (...), działka gruntu oznaczona w ewidencji gruntów obręb G., Gmina D. numerem (...), o powierzchni 0,0058 ha (wydzielona z działki (...)), stała się z mocy prawa własnością Powiatu (...). W związku z tym, decyzją z dnia 14 lutego 2019 r., wydaną z up. Starosty (...) ((...)), ustalono na rzecz K. i M. Z. (1) odszkodowanie w wysokości 1944 zł. Środki pochodzące z odszkodowania zostały pobrane przez wnioskodawczynię i zużyte, w szczególności – na poczet kosztów związanych z opłaceniem podatków. Zatem w chwili obecnej nieruchomość, dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...), obejmuje działkę gruntu nr (...), o powierzchni 0,2957 ha. Wnioskodawczyni i uczestnik postępowania zgodnie ustalili aktualną wartość przedmiotowej nieruchomości na kwotę 127.151 zł.

Kolejno Sąd Rejonowy ustalił, że jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego strony wyjechały w celach zarobkowych do Wielkiej Brytanii. Uczestnik jest z zawodu piekarzem. W chwili zawarcia związku małżeńskiego miał około 26 lat. Pracę w Wielkiej Brytanii rozpoczął od około 2004 r. Od tego czasu zamieszkuje tam na stałe. Jego zarobki w okresie przed zawarciem małżeństwa i w jego trakcie były różne. Zdarzało się, że uczestnik pracował w zwiększonym wymiarze czasu pracy (np. był zatrudniony u więcej niż jednego pracodawcy) lub w nocy. Początkowo uczestnik zarabiał około 200 – 300 funtów tygodniowo. W latach 2009 – 2010 r. zaczął uzyskiwać wyższe zarobki (rzędu 2000 funtów miesięcznie). Zamieszkiwał w wynajętym mieszkaniu wspólnie z innymi osobami. Wydatki z tego tytułu także ulegały zmianom. Wnioskodawczyni jeszcze przed zawarciem małżeństwa wyjechała do Wielkiej Brytanii (najpóźniej w 2006 r.). Tam również wykonywała pracę zarobkową. Po zawarciu związku małżeńskiego wnioskodawczyni i uczestnik zamieszkali w Wielkiej Brytanii. Łącznie wnioskodawczyni i uczestnik do grudnia 2010 r. zgromadzili wspólnie oszczędności w wysokości około 53 000 zł. W styczniu 2010 r. małżonkowie zdecydowali, że w związku z przebiegiem ciąży u wnioskodawczyni, powróci ona do Polski i pozostanie pod opieką rodziców. Wnioskodawczyni zamieszkiwała u rodziców aż do maja 2012 r. W dniu (...) urodziła córkę H.. Po urodzeniu dziecka wnioskodawczyni nie powróciła do Wielkiej Brytanii, ani nie podjęła pracy w Polsce. Z uwagi na potrzeby córki, związane z leczeniem i rehabilitacją, a także codzienną opieką, wnioskodawczyni wróciła do pracy dopiero po odchowaniu dziecka i uzyskaniu możliwości pozostawienia jej pod opieką osób trzecich. W okresie, gdy wnioskodawczyni przebywała w Polsce, uczestnik przysyłał jej pieniądze w nieustalonej wysokości. Z czasem kwoty te były przekazywane niesystematycznie, a w nieustalonym czasie uczestnik zaprzestał ich uiszczania. Zdarzyło się, że przysyłał paczki zawierające rzeczy dla dziecka i żony. Uczestnik rzadko bywał w Polsce. Nie przyjeżdżał na święta i urodziny dziecka. Na co dzień opieką nad dzieckiem i jego wychowaniem zajmuje się wnioskodawczyni.

Następnie tenże Sąd ustalił, że w dniu 27 kwietnia wnioskodawczyni zawarła z deweloperem umowę zobowiązującą do sprzedaży lokalu mieszkalnego nr (...), położonego przy ul. (...). S. M. (1), w budynku nr (...). Wartość przedmiotu umowy i cena została ustalona na kwotę 203 760 zł brutto. Umowa ta potwierdzała wpłatę zaliczki na poczet jej realizacji, w wysokości 10 000 zł. Wpłaty tej dokonał przelewem w dniu 26 kwietnia 2010 r. W. O.. Następnie dokonano następujących wpłat na poczet zakupu mieszkania: przelewem z rachunku W. O. – w wysokości 140 000 zł, przelewem z rachunku M. Z. – w wysokości 53 760 zł. W dniu 7 grudnia 2010 r. wnioskodawczyni i uczestnik postępowania zawarli z deweloperem umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego i umowę sprzedaży. Zgodnie z § 3 ww. umowy na małżonków przeniesione zostały następujące prawa: prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...). S. M. (1) wraz z przynależną do tego lokalu piwnicą nr (...) i prawami związanymi z własnością tego lokalu, tj. udziałem wynoszącym 89/10.000 części wspólnych budynku i urządzeniach,

które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli lokali oraz we współużytkowaniu wieczystym działek gruntu nr (...) o łącznym obszarze 3986 m², objętych księgą wieczystą nr (...), udział wynoszący 1/807 część w prawie użytkowania wieczystego działek gruntu, oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...) o łącznym obszarze 7339 m², położonych w obrębie (...)miasta O., przy ul. (...). S. R. i ul. (...). S. M. (1) oraz taki sam udział we własności znajdujących się na tych działkach urządzeń, stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności objętych księgą wieczystą nr (...). Strony zgodnie ustaliły aktualną wartość przedmiotowej nieruchomości na łączną kwotę 249.040 zł, w tym wartość lokalu mieszkalnego - na kwotę 242.340,82 zł oraz wartość udziału w prawie użytkowania wieczystego ww. działek gruntu - na kwotę 6.699,18 zł.

Sąd I instancji ustalił, że w styczniu 2005 r. M. O. zawarła z (...) S.A. Oddział w O. umowę o dodatkowych możliwościach oszczędzania na oszczędnościowych książeczkach mieszkaniowych wystawionych do dnia 23 października 1990 r. Na podstawie tej umowy, wnioskodawczyni jako właścicielka książeczki mieszkaniowej, zobowiązała się do gromadzenia wkładu na tej książeczce poprzez dokonywanie systematycznych, comiesięcznych wpłat, w wysokości 100 zł, przez okres 60 miesięcy. W dniu 25 stycznia 2010 r. została zawarta kolejna taka umowa, na okres dalszych 12 miesięcy (wysokość comiesięcznych wpłat miała nadal wynosić 100 zł). W dniu 15 lutego 2011 r. bank poinformował wnioskodawczynię, że nastąpiła likwidacja oszczędnościowej książeczki mieszkaniowej poprzez wypłatę środków pieniężnych w kwocie 28 643,81 zł, na którą składały się: wkład na książeczce mieszkaniowej w wysokości 10 100 zł, premia gwarancyjna w wysokości 14 392,11 zł, odsetki za lata ubiegłe w wysokości 4171,14 zł, odsetki bieżące w wysokości 10,56 zł, opłata za likwidację książeczki mieszkaniowej w wysokości 30 zł. Środki pochodzące z książeczki mieszkaniowej zostały częściowo przeznaczone na wykończenie mieszkania, które zostało zakupione w stanie deweloperskim, a częściowo – na zakup ruchomości stanowiących jego wyposażenie. Ze środków tych zostały sfinansowane następujące wydatki na wykończenie mieszkania: zakup podłogi (prawdopodobnie 2701,20 zł), zakup emulsji (co najmniej 402,95 zł), zakup drzwi (prawdopodobnie 916 zł), zakup baterii i zlewu (349 zł + 275 zł), materiały budowlane (549,17 zł), materiały budowlane i elementy wyposażenia łazienki (3676,35 zł, 239,04 zł, 768,40 zł, 367,56 zł), wykonanie usługi wodno – kanalizacyjnej (540 zł). Ze środków tych zostały zakupione także następujące rzeczy: mikrowełna(...)– za kwotę 799 zł brutto, okap kuchenny – za kwotę 749 zł brutto, zestaw mebli kuchennych Forte – za kwotę 7257 zł, piekarnik (...)– za kwotę 1099,01 zł, płyta ceramiczna (...)– za kwotę 898,99 zł, zmywarka (...) – za kwotę 1499 zł, narożnik – za kwotę 2399 zł, lodówka (chłodziarko – zamrażarka) B. i pralka - za łączną kwotę 2866,03 zł, meble wraz z montażem – za kwotę 2000 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w skład majątku wspólnego stron, wchodzi ruchomości stanowiące wyposażenie lokalu mieszkalnego przy ul. (...). S. M. (1) (...) w O. w postaci – o łącznej wartości 7.400 zł: narożnik – o wartości 1000 zł, szafa w zabudowie – o wartości 1100 zł, szafka pod telewizor – o wartości 300 zł, półka wisząca – o wartości 200 zł, stół – o wartości 500 zł, kuchenka mikrofalowa (...) 3010 – o wartości 250 zł, okap (...) (...) – o wartości 200 zł, zestaw mebli kuchennych (...)– o wartości 2000 zł, piekarnik (...) – o wartości 400 zł, płyta ceramiczna (...) – o wartości 150 zł, zmywarka (...) (...) - o wartości 400 zł, lodówka (chłodziarko – zamrażarka) B. (...) – o wartości 500 zł, pralka – o wartości 400 zł. W skład majątku wspólnego stron wchodzi również ruchomości znajdujące się w posiadaniu uczestnika – o łącznej wartości 3000 zł, w postaci: samochodu marki M. (...) – o wartości 2500 zł, laptopa – o wartości 500 zł. Obecnie wnioskodawczyni utrzymuje się przede wszystkim z dochodów uzyskiwanych z wynagrodzenia za pracę, które wynosi nie więcej niż 3000 zł netto miesięcznie. Aktualne dochody uczestnika pozostają nieustalone. Okresowo uczestnik korzystał ze zwolnienia lekarskiego i utrzymywał się z zasiłku. W okresie pandemii zarobki uczestnika się zmniejszyły. Uczestnik od dłuższego czasu nie reguluje alimentów na rzecz córki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że wniosek o dokonanie podziału majątku wspólnego jest zasadny. Sąd I instancji wskazał, że w świetle twierdzeń stron nie ulega wątpliwości, że z chwilą zawarcia związku małżeńskiego tj. w dniu w dniu 20 czerwca 2009 r. pomiędzy małżonkami powstał ustrój wspólności majątkowej i że wspólność ta następnie ustała z chwilą uprawomocnienia się wyroku rozwodowego tj. w dniu 21 listopada 2014 r. Bezsprzecznie powstał w tym okresie majątek wspólny małżonków, choć już skład tego majątku był po części sporny. Wnioskodawczyni i uczestnik nie wskazywali na okoliczności, które powodowałyby wcześniejsze ustanie wspólności ustawowej (zawarcie umów majątkowych, sądowe ustanowienie rozdzielnosci

majątkowej, ubezwłasnowolnienie małżonka, ogłoszenie jego upadłości, orzeczenie separacji). W konsekwencji orzeczenia rozwodu, istniejąca pomiędzy małżonkami współwłasność łączna, obejmująca cały ich majątek wspólny, z mocy samego prawa przekształca się we współwłasność ułamkową. Zatem stosownie do treści art. 210 – 212 k.c. (których odpowiednie stosowanie nakazuje art. 1035 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o.), każdy z małżonków może obecnie żądać zniesienia tej współwłasności i podziału majątku wspólnego. Ustalenie składu i wartości majątku wspólnego jest w niniejszym postępowaniu obowiązkiem Sądu (art. 684 w zw. z art. 567 par. 3 k.p.c.). Kolejno Sąd I instancji wyjaśnił, że nie zaliczył w poczet składników majątku wspólnego tych rzeczy ruchomych, które stanowiły części składowe lokalu mieszkalnego (takie jak elementy wyposażenia łazienki czy też drzwi). Wartości powyższych składników majątkowych zostały w dużej części ustalone w drodze bezspornych oświadczeń stron. W odniesieniu do ruchomości w postaci narożnika Sąd Rejonowy nie dał wiary, iż uległ on zużyciu wskutek normalnego użytkowania w tak krótkim czasie i przyjął za podstawę ustaleń co do jego wartości wcześniejsze twierdzenia stron. Zdaniem tego Sądu brak jest natomiast podstaw do ustalenia, że wnioskodawczyni lub uczestnik pozostawali w tym okresie w posiadaniu jakichkolwiek środków, wchodzących w skład majątku wspólnego. Brak jest zarazem podstaw do podważenia twierdzeń wnioskodawczyni co do zużycia środków pochodzących z wypłaconego na rzecz małżonków odszkodowania na poczet kosztów utrzymania wspólnych nieruchomości. Sąd Rejonowy nie dostrzegł, aby uczestnik w jakikolwiek sposób odniósł się do tej kwestii.

Dokonując oceny czy nieruchomość w G. stanowi składnik majątku wspólnego, zdaniem Sądu I instancji decydujące znaczenie należy w tym wypadku przypisać treści woli stron, wynikającej z dokonanej czynności prawnej. Jak zauważył tenże Sąd, zarówno warunkową, jak i definitywną umowę zawierali oboje małżonkowie, zaś umowa ta zawiera wyraźne zapisy dotyczące nabycia nieruchomości do majątku wspólnego. Umowa nie precyzuje natomiast, z jakich środków (osobistych czy wspólnych) nabycie to nastąpiło. Wedle podzielanego przez Sąd stanowiska, odnoszącego się do statusu przedmiotu nabytego w trakcie trwania małżeństwa częściowo z majątku wspólnego małżonków, a częściowo – z majątku osobistego jednego z nich (por.: orzeczenia SN o sygn. III CZP 45/18, V CKN 50/00, V CSK 355/07, IV CSK 521/12), element woli małżonków ma istotne znaczenie. Jak wskazano w uzasadnieniu pierwszego z powołanych orzeczeń, jedynie jeżeli nic innego nie wynika z treści czynności prawnej, „nieuzasadnione jest arbitralne założenie, że małżonkowie przeznaczające na nabycie rzeczy środki wspólne i należące do nich osobiście, niejako rezygnują ze współwłasności pozwalając, by nabywany składnik wszedł do jednego z majątków w całości, przy pozostawieniu osobie, która zaangażowała w nabycie swoje środki finansowe jedynie roszczenie o zwrot nakładów (...)”.

Następnie Sąd I instancji wskazał, że dokonując wyboru sposobu podziału majątku wspólnego miał na uwadze, że stosownie do 567 § 3 k.r. i o., do postępowania o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami stosuje się odpowiednio przepisy o dziale spadku. Zgodnie natomiast z art. 687 k.p.c. w zw. z art. 622 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 688 k.p.c. dział spadku, a odpowiednio również podział majątku wspólnego, powinien być dokonany przede wszystkim na podstawie zgodnego wniosku uczestników, chyba że projekt podziału sprzeciwia się prawu lub zasadom współżycia społecznego lub narusza w sposób rażący interes osób uprawnionych. W toku sądowego podziału majątku, w braku zgodnego wniosku co do sposobu podziału, pierwszeństwo ma sposób polegający na podziale tych składników majątkowych, które dają się podzielić, (tj. gdy ich podział nie jest spreczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy i nie pociąga za sobą istotnej zmiany rzeczy lub znacznego zmniejszenia jej wartości) i przyznaniu przedmiotów majątkowych tak powstałych i składników majątkowych, które nie dają się podzielić, każdemu z małżonków stosownie do wielkości ich udziałów w majątku wspólnym (art. 211 k.c. w zw. z art. 42 k.r. i o.). Jeżeli podział ten nie będzie w pełni odpowiadał wartości udziałów małżonków w majątku wspólnym, Sąd zasądzi odpowiednią dopłatę od jednego z małżonków na rzecz drugiego z nich, (art. 212 § 1 zd. 1 k.c. w zw. z art. 42 k.r. i o.). Jeżeli taki sposób podziału nie jest możliwy lub celowy, Sąd może wszystkie składniki majątku wspólnego przyznać jednemu z małżonków i zasądzić od niego na rzecz drugiego z małżonków spłatę, odpowiadającą wartości jego udziału w majątku wspólnym (art. 212 § 2 k.c. w zw. z art. 42 k.r. i o.). Zasądzając dopłaty lub spłaty Sąd oznacza termin i sposób ich uiszczenia (jednorazowo lub w określonych ratach), wysokość i termin uiszczenia odsetek, a w razie potrzeby także sposób ich zabezpieczenia (art. 212 § 3 k.c. w zw. z art. 42 k.r. i o.). Ostatecznym sposobem podziału jest sprzedaż rzeczy stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Sprzedaż rzeczy wspólnej wiąże się z koniecznością dokonania podziału sumy uzyskanej ze

sprzedaży, stosownie do wysokości udziałów poszczególnych współwłaścicieli. W doktrynie wskazuje się, że zasadniczo tego rodzaju sposób zniesienia współwłasności powinien być stosowany dopiero wtedy, gdy skorzystanie z dwóch wyżej opisanych sposobów byłoby niemożliwe (P. Księżak, w: K. Osajda, Komentarz KC aktualizowany, 2018, art. 212, Nt 14–15). Przy dokonywaniu wyboru między przyznaniem rzeczy któremuś ze współwłaścicieli a zarządzeniem dokonania jej sprzedaży niezbędne jest rozważenie przez sąd szeregu okoliczności, wśród których wymienia się m.in.: rodzaj wspólnej rzeczy, sytuację majątkową i rodzinną współwłaścicieli, zawód, wiek, możliwość dokonania spłat itd. Co prawda sąd powinien próbować znieść współwłasność w sposób aprobowany przez ogół współwłaścicieli, aczkolwiek jeśli samodzielnie wybierze sposób zniesienia współwłasności, który uzasadniony będzie konkretnymi okolicznościami, nie będzie można zarzucić mu przekroczenia uprawnień przyznanych normą art. 212 § 2 k.c. (post. SN z 8.6.2000 r., V CKN 257/00, Legalis).

Kolejno Sąd I instancji wskazał, że propozycja wnioskodawczynie została ostatecznie przedstawiona wariantowo – w zależności od wysokości przyjętej przez Sąd ogólnej kwoty uwzględnionych na rzecz uczestnika żądań zapłaty. Przy założeniu, że wnioskodawczynie (przy uwzględnieniu roszczeń wzajemnych) nie będzie ostatecznie zobowiązana do zapłaty kwoty wyższej aniżeli 130 000 zł Sąd uznał ostatecznie, że w istocie propozycje stron co do sposobu podziału nie są sporne. W związku z tym, orzekł o przyznaniu wszystkich nieruchomości oraz ruchomości stanowiących wyposażenie mieszkania na wyłączną własność wnioskodawczynie (składniki majątkowe o łącznej wartości 383 591 zł), zaś ruchomości pozostające w posiadaniu uczestnika – na jego wyłączną własność (składniki majątkowe o łącznej wartości 3000 zł). Celem ustalenia wysokości dopłaty należało w pierwszej kolejności rozstrzygnąć żądanie ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, zgłoszone przez wnioskodawczynię, a kwestionowane przez uczestnika. (art. 43 par. 2 zd. 1 krio). Zgodnie z treścią tego przepisu, z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w jakim każdy z nich przyczynił się do powstania majątku wspólnego. Jak zauważył Sąd, wkład obojga małżonków w powstanie majątku wspólnego musi być uznany za zdecydowanie nierówny. Tenże Sąd podkreślił, że źródłem nabycia najbardziej wartościowego składnika majątku wspólnego były środki pochodzące z darowizn dokonanych przez ojca wnioskodawczynie (około 150 000 zł). O ile żądanie wnioskodawczynie rozliczenia środków pochodzących z książeczki mieszkaniowej przeznaczonych na przeprowadzenie prac wykończeniowych i nabycie niezbędnych materiałów nie zostało udowodnione co do wysokości (nie da się w szczególności na podstawie zaproponowanych dowodów ustalić, o ile przeprowadzenie tych prac zwiększyło wartość mieszkania), to jednak należy uwzględnić fakt wydatkowania na ten cel środków pochodzących z książeczki mieszkaniowej w ramach żądania ustalenia nierównych udziałów. To samo dotyczy osobistej pracy członków rodziny wnioskodawczynie przy remoncie. Nawet uwzględnienie, że wydatkowana przez samych małżonków na zakup mieszkania kwota około 50 000 zł, pochodząca z ich oszczędności, została zgromadzona w dużej części dzięki pracy uczestnika, nie równoważy tej dysproporcji. Sąd nie dał wiary twierdzeniom o tym, że małżonkowie lub nawet sam uczestnik gromadzili zarobione przez nich środki na rachunku należącym do W. O..

Nie budzą natomiast zdaniem tego Sądu wątpliwości twierdzenia uczestnika, że zarówno przed zawarciem związku małżeńskiego, jak i w jego trakcie, wykonywał on pracę zarobkową w Wielkiej Brytanii, choć bliższe ustalenia w tym zakresie mogą opierać się wyłącznie na twierdzeniach samego uczestnika. Sąd dał także wiarę wnioskodawczynie, że z zaangażowaniem zajęła się opieką nad niepełnosprawną córką, w której uczestnik – po części na pewno z racji odległości i obowiązków zawodowych - praktycznie nie uczestniczył. W świetle przedstawionych dowodów oraz zasad doświadczenia życiowego brak jest również podstaw do zakwestionowania faktu, że – zwłaszcza w okresie pobytu w Polsce do czasu przeprowadzki do własnego mieszkania - dużej pomocy udzielali wnioskodawczynie rodzice. Nie ulega także wątpliwości, że zarówno przed urodzeniem dziecka, jak i po jego odchowaniu wnioskodawczynie również podejmowała pracę zarobkową. Następnie Sąd I instancji powołał się na ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, w którym zwrócono uwagę na to, że ważne powody powinny być oceniane w kontekście norm moralnych, które powodują, że w danym stanie faktycznym uznanie równych udziałów małżonków w majątku wspólnym byłoby sprzeczne z zasadami życia społecznego. W szczególności stwierdzić należy, iż ważnym powodem jest rażące lub uporczywe naruszanie przez jednego z małżonków obowiązków wobec rodziny, jak również długotrwała separacja zawiniona przez danego małżonka. W ocenie Sądu Rejonowego, istotne znaczenie ma tutaj fakt, iż małżeństwo stron

trwało stosunkowo krótko (zatem także krótko trwał okres dostarczania środków utrzymania małżonce), a większą część czasu małżonkowie w istocie pozostawali w faktycznej separacji.

Jak zauważył tenże Sąd, spór pomiędzy stronami koncentrował się głównie wokół kwestii wysokości środków przekazywanych przez uczestnika małżonce. Z uwagi na trudności dowodowe (brak dokumentów bankowych i innych potwierdzających ściśle wysokość środków przekazywanych wnioskodawczyni na utrzymanie, a także wysokość środków wydatkowanych na potrzeby własne uczestnika), Sąd musiał oprzeć się na wnioskach płynących z oceny dowodów o charakterze osobowym. Wydaje się, że z uwagi na upływ czasu żądanie takiej dokumentacji bezpośrednio z banku zmierzałoby jedynie do przedłużenia postępowania. Ostatecznie Sąd Rejonowy przyjął wersję pośrednią – zakładającą, iż uczestnik przekazywał wprawdzie wnioskodawczyni jakieś środki na utrzymanie, jednakże stopień jego zaangażowania w zabezpieczeniu bytu rodzinie był jednak ograniczony. Brak jest przy tym zdaniem tego Sądu podstaw do przyjęcia, aby przekazywane na bieżąco środki posłużyły do nabycia wartościowych składników majątku wspólnego. Sąd I instancji zauważył, że pomimo trudności związanych z opieką nad córką, uczestnik nie zaangażował się osobiście w tę opiekę, nie zdecydował się na powrót i podjęcie pracy zawodowej w Polsce. Zdaniem tego Sądu, jeżeli jego zarobki w Wielkiej Brytanii nie były znaczące, wydaje się, że dalsze pozostawanie w tym kraju nie miało racjonalnych podstaw z punktu widzenia potrzeb rodziny. Tymczasem trudno jest przyjąć, aby wnioskodawczyni miała lepsze możliwości zaopiekowania się córką w Wielkiej Brytanii (choćby z uwagi na wsparcie rodziny w Polsce). W ocenie tego Sądu, w zaistniałej sytuacji ciężar zapewnienia odpowiednich warunków córce stron spoczął w większej mierze na wnioskodawczyni i jej rodzinie. Natomiast podejmowane przez uczestnika starania o właściwe funkcjonowanie rodziny nie były wystarczające. W tych okolicznościach, na podstawie powołanego przepisu, uznając że zachodzą ważne powody dla ustalenia nierównych udziałów stron w majątku wspólnym Sąd I instancji przyjął, że udział wnioskodawczyni w przyczynieniu się do jego powstania wynosi 60%, zaś uczestnika – 40%. W pozostałej części Sąd nie uwzględnił żądania ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym. W konsekwencji, wysokość dopłaty z tytułu przyznania na rzecz wnioskodawczyni składników majątku wspólnego winna być wyliczona następująco: Wnioskodawczyni powinna otrzymać składniki majątkowe o wartości 231 954,60 zł (60% z 386 591 zł), a otrzymała - o wartości równej 383 591 zł. Uczestnik powinien otrzymać składniki majątkowe o wartości 154 636,40 zł (40% z 386 591 zł), a otrzymał - o wartości 3000 zł. $154\ 636,40\ \text{zł} - 3000\ \text{zł} = 151\ 636,40\ \text{zł}$, $383\ 591\ \text{zł} - 231\ 954,60\ \text{zł} = 151\ 636,40\ \text{zł}$. Jedynie na skutek omyłki rachunkowej, wysokość spłaty wskazanej w pkt VI postanowienia wynosi 153 436,40 zł (powinno być 151 636,40 zł).

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że nie uwzględnił wniosku wnioskodawczyni o pomniejszenie dopłaty na podstawie art. 5 k.c., z uwagi na nierealizowanie przez uczestnika obowiązków alimentacyjnych wobec córki. Odmowa przyznania należności z tytułu dopłaty pozbawi uczestnika ewentualnego źródła finansowania należności alimentacyjnych. Skala finansowania majątku wspólnego przez rodziców wnioskodawczyni jest wprawdzie znacząca, jednakże okoliczności te zostały uwzględnione w ramach żądań zgłaszanych przez wnioskodawczynię. Sąd uwzględnił zgłoszone przez wnioskodawczynię żądanie ustalenia, że poniosła ona wydatek z majątku osobistego na nabycie nieruchomości położonej w G.. Obecną wartość rynkową tego wydatku ustalił zgodnie z twierdzeniami wnioskodawczyni uznając, że wskazana przez nią kwota 122 815 zł nie przekracza 96,6 % obecnej wartości nieruchomości (w takim stosunku pozostaje uiszczona z majątku osobistego kwota 85 000 zł do całej ceny sprzedaży – 88 000 zł). Powyższa kwestia budziła wątpliwości przede wszystkim z tego powodu, że przysporzenie zostało dokonane nie bezpośrednio do rąk wnioskodawczyni (czy też obojga małżonków), ale – do rąk osoby trzeciej (na poczet przyszłego zobowiązania, które – w istocie – w chwili dokonywania płatności jeszcze nie istniało). Ojciec wnioskodawczyni nie wskazał przy tym w żaden sposób wyraźnie, w czym imieniu dokonuje tej wpłaty. W ocenie Sądu, skoro świadczenie zostało spełnione na rzecz jednego z przyszłych sprzedawców przed zawarciem małżeństwa, nie sposób domniemywać, aby zostało uczynione w imieniu lub na rzecz obojga małżonków (por.: art. 31 par. 1 oraz art. 33 pkt 1 i 2 k.r.o.). W szczególności nie można całkowicie wykluczyć, że środki zostały celowo przekazane na rzecz przyszłego sprzedawcy jeszcze przed zawarciem małżeństwa przez strony (tak, aby były traktowane jako wydatek czyniony z majątku córki). Przedstawiona „umowa przedwstępna” nie określa terminu zawarcia umowy i została zawarta przez osobę, która nie była wyłącznym właścicielem nieruchomości. Sprzedawcami nieruchomości okazali się być małżonkowie, z których w istocie tylko jeden prowadził negocjacje w sprawie sprzedaży. Z pewnością zawarta umowa nie dawała małżonkom

uprawnienia do żądania przeniesienia własności nieruchomości na ich rzecz. W treści umowy przyszli małżonkowie zobowiązali się do zapłaty pozostałej kwoty ceny sprzedaży dopiero „przy akcie notarialnym”. Tymczasem, wpłata została faktycznie dokonana wcześniej. W świetle treści art. 31 par. 1 oraz art. 33 pkt 1 i 2 k.r.o. i art. 231 k.p.c. nie można domniemywać, że pieniądze zostały przekazane w imieniu lub na rzecz obojga przyszłych małżonków. Jednocześnie Sąd Rejonowy dokonał rozliczenia z tytułu tego wydatku, zasądzając od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie zwrot kwoty, stanowiącej 40 % jego obecnej wartości rynkowej (40% z 122 815,15 zł = 49 126,06 zł).

W ocenie Sądu Rejonowego, sytuacja materialna wnioskodawczynie i uczestnika uzasadnia odroczenie terminów przewidzianych do spełnienia zasądzonych świadczeń (art. 212 par. 3 k.c.). Należy zauważyć, że z uwagi na brak zdolności kredytowej po stronie wnioskodawczynie, najbardziej prawdopodobnym źródłem finansowania dopłaty będą środki uzyskane ze sprzedaży nieruchomości w G.. Tymczasem brak jest pewności co do tego, czy istnieje możliwość szybkiej sprzedaży tej nieruchomości. Podobnie należy ocenić sytuację uczestnika, który zyska możliwość dokonania spłaty na rzecz wnioskodawczynie dopiero po otrzymaniu dopłaty. Następnie tenże Sąd wskazał, że nie ulega wątpliwości, że ojciec wnioskodawczynie przekazał środki na sfinansowanie nabycia mieszkania przez małżonków w trakcie trwania małżeństwa, nie czyniąc w żadnym momencie wyraźnego zastrzeżenia, że środki te są przekazywane do majątku osobistego córki. W tym wypadku należy domniemywać, że jego wolą było dokonanie przysporzenia na rzecz obojga małżonków. O ile część środków pochodzących z ksiąteczki mieszkaniowej wnioskodawczynie niewątpliwie stanowiła jej majątek osobisty, Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że zarówno wpłaty dokonywane na ksiąteczkę po zawarciu związku małżeńskiego, odsetki naliczone w tym okresie, jak i premia gwarancyjna, należą do majątku wspólnego. Środki zgromadzone na ksiąteczce mieszkaniowej wnioskodawczynie do czasu zawarcia małżeństwa stanowiły jej majątek osobisty, jednak nie sposób wykazać ani pewnej kwoty tych środków (można ewentualnie starać się wyliczyć tę kwotę proporcjonalnie do czasu gromadzenia wkładu przed i po zawarciu małżeństwa), ani kwoty zwiększenia wartości rynkowej mieszkania w związku z poniesieniem tego wydatku. Nie ulega przy tym wątpliwości, że znacząca część środków z ksiąteczki mieszkaniowej była wydatkowana na nabycie nieruchomości, które bezspornie weszły w skład majątku wspólnego. W tym stanie rzeczy, wnioski o rozliczenie pozostałych wydatków i nakładów z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny małżonków zostały przez Sąd Rejonowy oddalone.

Od postanowienia Sądu I instancji apelację wniosła zarówno wnioskodawczynie jak i uczestnik.

Uczestnik zaskarżył postanowienie w części tj. co do pkt II, IV oraz VI, zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 31 i 33 k.r.o. poprzez błędne uznanie, iż wnioskodawczynie poniosła wydatek z majątku osobistego na nabycie nieruchomości położonej w G. i w konsekwencji brak ustalenia należnej uczestnikowi spłaty od wnioskodawczynie, w sytuacji, gdy nieruchomość ta stanowiła składnik majątku wspólnego stron, a z całokształtu okoliczności faktycznych wynika, że w/ w nieruchomość została zakupiona na potrzeby rodziny, a transakcja została zainicjowana przez strony i strony zobowiązały się do dokonania płatności ceny „przy podpisaniu aktu notarialnego”.

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zapadłego

orzeczenia, tj.:

a) art. 231 k.p.c. poprzez brak dokonania oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy tj. okoliczności zakupu nieruchomości w G. przez przyzmat domniemania faktycznego, według którego określone przedmioty nabyte w transakcji dokonanej przez jedno z małżonków, zostały nabyte z majątku dorobkowego, na rzecz ustawowej wspólności majątkowej;

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak dostatecznej analizy zeznań uczestnika postępowania oraz przesłuchanych w sprawie świadków przejawiająca się w braku ustosunkowania się do okoliczności przez nich podnoszonych, a świadczących o przyczynieniu się przez uczestnika postępowania do powstania majątku wspólnego;

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak dostatecznej analizy zeznań wnioskodawczynie oraz uczestnika postępowania, w których strony wskazały, iż zgodnie ustaliły będąc jeszcze wspólnie w Wielkiej Brytanii, iż wnioskodawczynie przeniesie się do Polski z uwagi na ciężę, a uczestnik postępowania pozostanie w Wielkiej Brytanii by nadal tam pracować i żyć na utrzymanie rodziny.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że:

a) wnioskodawczynie poniosła wydatek na zakup nieruchomości położonej w G., w sytuacji gdy strony ustaliły termin zapłaty ceny „przy podpisaniu aktu notarialnego”, a przysporzenie z tego tytułu zostało dokonane nie na rzecz wnioskodawczynie, tylko osoby trzeciej, przy czym dokonujący go W. O. (2) nie wskazał w czym imieniu występuje, a z okoliczności faktycznych niniejszej transakcji można wywnioskować, iż działał on w imieniu przyszłych małżonków, a nie jedynie wnioskodawczynie;

b) zachodziły ważne powody, uzasadniające ustalenie nierównych udziałów wnioskodawczynie i uczestnika w majątku wspólnym.

Uczestnik wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego w części postanowienia poprzez ustalenie równych udziałów stron w majątku wspólnym, przyznanie, iż cena zakupu nieruchomości położonej w G. została pokryta ze środków stanowiących majątek wspólny stron i w konsekwencji ustalenie z tego tytułu stosownej spłaty od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika, a także zmianę wysokości należnej spłaty od uczestniczki na rzecz wnioskodawczynie orzeczoną w pkt VI zaskarżonego postanowienia.

2. zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację uczestnika wnioskodawczynie wniosła o oddalenie apelacji uczestnika w całości i zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie kosztów w postępowaniu nieprocesowym, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm prawem przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia stwierdzenia prawomocności do dnia zapłaty za obie instancje.

Wnioskodawczynie zaskarżyła postanowienie w części, tj. punkt I w zakresie ppkt 1 w całości tego podpunktu, punkt I w zakresie ustalenia łącznej wartości składników majątkowych, w części w jakiej łączna wartość składników majątkowych przekracza kwotę 259 440 złotych, punkt III w całości, punkt IV ponad ustalony nierówny udział w majątku wspólnym dla wnioskodawczynie tj. ponad 60 % - dla wnioskodawczynie oraz w zakresie udziału 40 % dla uczestnika postępowania w całości, punkt V w całości, punkt VI w całości, punkt VII ponad zasądzoną od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 49 126,06 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty, punkt IX w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu wnioskodawczynie zarzuciła:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na sprzeczności dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności:

a) uznanie, że darowizny w wysokości 10 000 zł i 140 000 zł czynione były przez W. O. (2) na rzecz M. Z. (1) i K. Z., wbrew treści poczynionych przez W. O. (2) oświadczeń, że były dokonywane jedynie na rzecz córki; wbrew zeznaniom wnioskodawczynie; a także wbrew treści umowy numer (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r. oraz przelewów z dnia 26 kwietnia 2010 roku (10 000 zł) oraz 12 lipca 2010 roku (140 000 zł);

b) uznanie, że mieszkanie na ulicy (...) w O. było przeznaczone dla małżonków, podczas gdy mieszkanie to zaspokajało potrzeby bytowe, mieszkaniowe oraz życiowe wnioskodawczyni i córki H., co potwierdza zgromadzony materiał dowodowy, w tym zeznania uczestnika postępowania: „Pani M. Z. (1) miała wolną rękę co ona robi, bo ona będzie tam mieszkała, wiadomo.” (zeznaniu uczestnika postępowania K. Z. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2022 roku, czas: 01:40:41 do 01:41:03);

c) uznanie, że kwota około 50 000 zł (53 760 zł) została zgromadzona w dużej części dzięki pracy uczestnika, mimo iż nie wynika to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. ani z zeznań stron, w tym uczestnika postępowania „M. też pracowała” (zeznania uczestnika postępowania K. Z. na rozprawie w dniu 2 grudnia 2022 roku, czas: 01:52:39 do 01:52:40) oraz dokumentów: pisma Wojewódzkiego Urzędu Pracy z dnia 11 marca 2010 roku i 7 maja 2010 roku oraz formularza E 301 wraz z polskojęzyczną wersją dokumentu czy też dokument zatytułowany (...) 2009 - 2010 wydany przez H. R. & C..

d) uznanie, że nie sposób wykazać pewnej kwoty tych środków zgromadzonych na książeczce mieszkaniowej przed zawarciem związku małżeńskiego przez M. Z. (1), podczas gdy można wyliczyć tę kwotę proporcjonalnie do czasu gromadzenia wkładu przed i po zawarciu małżeństwa;

e) uznania, że nieruchomość położona w miejscowości G. (kw Nr (...)) należy do majątku wspólnego, pomimo że z materiału dowodowego tj. przelewu z dnia 18 czerwca 2009 roku wynika, że 96,6 % środków na zakup tej nieruchomości pochodziło z majątku osobistego wnioskodawczyni (darowizna od jej Ojca), a pozostałe 3,4 % zostało zapłacone przed powstaniem wspólnoty majątkowej i pochodziło z majątku osobistego wnioskodawczyni i majątku osobistego uczestnika postępowania, co wynika z umowy przedwstępnej sprzedaży działki z dnia 16 czerwca 2009 roku,

2) naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z pominięciem części tego materiału tj. umowy numer (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r. zobowiązującej do sprzedaży mieszkania, która została zawarta jedynie przez M. Z. (1), oraz wpłat w dniach 26 kwietnia 2010 roku (10 000 zł) oraz 12 lipca 2010 roku (140 000 zł);

3) naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej i obiektywnej oceny, a także sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodu z zeznań świadka W. O. (2) w części dotyczącej przekazania przez niego darowizn w wysokości 10 000 zł i 140 000 zł w sytuacji kiedy z jego zeznań wynika, że darowizny były dokonane na rzecz córki M. Z. (1) i są zbieżne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami wnioskodawczyni oraz umową numer (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r. zobowiązującą do sprzedaży mieszkania, która została zawarta jedynie przez M. Z. (1), a wpłaty 10 000 zł (26 kwietnia 2010 roku) i 140 000 zł (12 lipca 2010 roku) były poczynione w czasie jej obowiązywania;

4) naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodu, dokonanej z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego polegającego na całkowicie błędnym uznaniu za niewiarygodne zeznań świadka W. O. (2) w zakresie przekazania przez niego darowizn w wysokości 10 000 zł i 140 000 zł na rzecz córki pomimo, że zeznania świadka W. O. (2) są spójne, logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a świadek jednoznacznie zeznał na rozprawie w dniu 18 marca 2022 roku: to ja wpłaciłem 10.000 zł, taka umowa wstępna była no z administratorem, no jak to się nazywa, z deweloperem, a później wpłaciłem jeszcze ja 140.000 zł.” (...) Sąd: Na zakup, dla nich obojga? W. O.: Ja z myślą o córce, żeby córka miała gdzie mieszkać. Sąd: pytam proszę Pana, czy dla rodziny to mieszkanie było zakupione? Czy tylko dla córki? W. O.: Dla córki i dla wnuczki. Sąd: Ale proszę Pana, a w papierach jak było, że dla kogo to jest? W. O.: zakup mieszkania dla córki. Sąd: tylko córka była tam stroną umowy? Tak? W. O.: Ja nic pamiętam dokładnie jak tam było. Sąd: nie pamięta Pan. W. O.: ale to było z myślą, żeby córka miała gdzie mieszkać, bo u nas było trochę ciasno, (zeznania świadka W. O. (2) na rozprawie w dniu 18 marca 2022 roku -

czas: 00:20:07 do 00:21:30), co umożliwia weryfikację ich prawdziwości w oparciu także o inne dowody, zwłaszcza, że zeznania są zgodne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym - umową numer (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r., przelew z dnia 26 kwietnia 2010 roku (10 000 zł) i z dnia 12 lipca 2010 roku (140 000 zł), zeznaniami stron;

5) naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wyjaśnienia w pisemnych motywach orzeczenia z jakich przyczyn Sąd nie uznał mocy dowodowej umowy numer (...) z dnia 27 kwietnia 2010 r. zobowiązującej do sprzedaży mieszkania, zawnioskowanej przez wnioskodawczynię, a także przelewów z dnia 26 kwietnia 2010 roku (10 000 zł) i z dnia 12 lipca 2010 roku (140 000 zł);

6) naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy tj. - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonanie jego oceny z naruszeniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, polegające na całkowicie błędnym ustaleniu, że udział wnioskodawczynie M. Z. (1) w majątku wspólnym wynosi tylko 60 %, i tylko w takim zakresie przyczyniła się do powstania majątku wspólnego, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że przyczynienie się wnioskodawczynie wynosi 70 %,

7) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 31 § 1 zd. 2 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy poprzez jego niezastosowanie co doprowadziło do uznania przez Sąd, że nieruchomości położona w miejscowości G. (kw Nr (...)) należy do majątku wspólnego, podczas gdy 96,6 % środków na zakup tej nieruchomości pochodziło z majątku osobistego wnioskodawczynie, a pozostałe 3,4 % zostało zapłacone przed powstaniem wspólnoty majątkowej i pochodzi z majątku osobistego wnioskodawczynie i majątku osobistego uczestnika postępowania;

8) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 31 § 1 zd. 2 k.r.o. w zw. z art. 33 pkt 2 k.r.o. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, iż wydatek na zakup nieruchomości na ulicy (...) w O., z faktu, że miał miejsce w czasie małżeństwa stron były darowizną na rzecz obojga małżonków, w sytuacji gdy przepisy te tak nie stanowią, a dla przyjęcia takiego stanowiska konieczne jest wykazanie wyraźnej, jasno wyrażonej woli darczyńcy, która w niniejszym postępowaniu nie miała miejsca;

9) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 45 § 1 i § 2 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie i nierozliczenie wydatku z majątku osobistego wnioskodawczym na majątek wspólny, tj. darowizny w wysokości 150 000 zł, podczas gdy z okoliczności sprawy, zwłaszcza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - zeznań świadka W. O. (2), dowodów w postaci umowy zobowiązującej oraz przelewów, wydatek z majątku osobistego wnioskodawczym na majątek wspólny został poczyniony i udowodniony, a przepis stanowi o jego rozliczeniu,

10) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 45 § 1 i § 2 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie i nierozliczenie nakładu z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny na przeprowadzenie prac wykończeniowych mieszkaniu na ulicy (...) w O. podczas gdy z okoliczności sprawy, zwłaszcza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że nakład mający swoje źródło w środkach zgromadzonych na książeczce mieszkaniowej wnioskodawczynie został poczyniony, a przepis stanowi o jego rozliczeniu,

11) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 43 § 2 k.r.o. i 43 § 3 k.r.o. poprzez błędną wykładnię polegającą na ustaleniu udziałów nieodpowiadających rzeczywistemu stopniowi przyczynienia się do powstania majątku wspólnego, tj. ustalenie, iż udział uczestnika postępowania wynosi 40 % mimo, iż z żadnego ze złożonych w sprawie dowodów nie wynika aby przyczynienie się uczestnika postępowania rzeczywiście odpowiadało udziałowi w tej wysokości, zwłaszcza, że majątek rodziny w przeważającej części (ponad 70 %) powstał dzięki wnioskodawczynie oraz jej rodzinie, a zaspokajanie przez nią potrzeb rodziny, zwłaszcza w zakresie wychowywania chorego dziecka, zakupu mieszkania, dbania o nie, pracy było realizowane wzorowo, podczas kiedy uczestnik tylko w niewielkim stopniu partycypował w kosztach utrzymania rodziny, a jego postawa i zachowanie z punktu widzenia norm moralnych nie zasługuje na uwzględnienie, zwłaszcza, że nie uczestniczył w życiu założonej rodziny, nie powrócił do kraju, a jak Sąd uznał dalsze pozostawanie w tym kraju (Wielkiej Brytanii) nie miało racjonalnych podstaw z punktu widzenia rodziny,

12) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji kiedy obniżenie dopłaty na rzecz uczestnika pozostaje w zgodzie z zasadami współzycia społecznego, zwłaszcza kiedy zachowanie uczestnik postępowania jest nieetyczne i dlatego też zasądzenie na jego rzecz spłaty w pełnej wysokości godzi w normy moralne i społeczne,

13) naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 520 § 2 i § 3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy okoliczności sprawy pozwalają na przełamanie zasady określonej w art. 520 § 1 k.p.c., a to wobec niesumiennego i niewłaściwego postępowania uczestnika

Wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia, w ten sposób, że:

- w punkcie I postanowienia wyeliminować podpunkt 1.

- w punkcie III postanowienia ustalić, że wnioskodawczym poniosła wydatek z majątku osobistego na majątek wspólny, w związku z zapłatą części ceny nieruchomości na ulicy (...) w O. (kw Nr (...)) wraz z udziałem wynoszącym 89/10 000 w nieruchomości wspólnej (kw Nr (...)) oraz udział wynoszący 1/807 w prawie użytkowania wieczystego gruntu, obejmującego działki o numerach: (...) przy ul. gen. S. R. i ul. gen. S. M. (1), wraz z takim samym udziałem w prawie własności znajdujących się na tych działkach urządzeń, (kw Nr (...)) ze środków pochodzących z majątku osobistego - o wartości rynkowej 183 318,34 zł oraz ustalić, że wnioskodawczym poniosła nakład z majątku osobistego na majątek wspólny, w związku z przeprowadzenie prac wykończeniowych lokalu położonego w O. przy ulicy (...) w O. (kw Nr (...)) ze środków pochodzących z majątku osobistego - o wartości rynkowej 23 435,84 zł,

- w punkcie IV i V postanowienia ustalić nierówne udziały w majątku wspólnym w stosunku: 70% - dla wnioskodawczym, 30 % - dla uczestnika,

- w punkcie VI postanowienia zasądzić od wnioskodawczym na rzecz uczestnika kwotę 74 832 zł złote tytułem dopłaty, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty,

- w punkcie VII postanowienia zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę:

a) 49 126,06 złotych tytułem rozliczenia nakładu, o którym mowa w II sentencji niniejszego postanowienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty;

b) 54 995,50 złotych tytułem rozliczenia wydatku na nieruchomość na ulicy (...) w O. (kw Nr (...)) wraz z udziałem wynoszącym (...) w nieruchomości wspólnej (kw Nr (...)) oraz udział wynoszący 1/807 w prawic użytkowania wieczystego gruntu, obejmującego działki o numerach: (...) przy ul. gen. S. R. i ul. (...) S. M. (1), wraz z takim samym udziałem w prawic własności znajdujących się na tych działkach urządzeń, (kw Nr (...)) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty;

ewentualnie przy nie uwzględnieniu zarzutu w zakresie nierównych udziałów na poziomie 70 % wnioskodawczym, 30 % uczestnik:

b) 73 327,33 zł złotych tytułem rozliczenia wydatku na nieruchomość na ulicy (...) w O. (kw Nr (...)) wraz z udziałem wynoszącym 89/10 000 w nieruchomości wspólnej (kw Nr (...)) oraz udział wynoszący 1/807 w prawie użytkowania wieczystego gruntu, obejmującego działki o numerach: (...) przy ul. gen. S. R. i ul. gen. S. M. (1), wraz z takim samym udziałem w prawie własności znajdujących się na tych działkach urządzeń, (kw Nr (...)) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty,

c) 7 030,75 zł złotych tytułem rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny, w związku z przeprowadzenie prac wykończeniowych lokalu położonego w O. przy ulicy (...) w O. (kw Nr (...)) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty;

ewentualnie przy nie uwzględnieniu zarzutu w zakresie nierównych udziałów na poziomie 70 % wnioskodawczym, 30 % uczestnik: c) 9 374,33 zł złotych tytułem rozliczenia nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny, w związku z przeprowadzenie prac wykończeniowych lokalu położonego w O. przy ulicy (...) (kw Nr (...)) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w przypadku uchybienia terminowi płatności, o którym mowa w pkt VIII, od dnia następującego po tym terminie do dnia zapłaty

- w punkcie IX postanowienia zasądzić od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczym koszty w postępowaniu nieprocesowym, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia stwierdzenie prawomocności do dnia zapłaty za obie instancje.

Na rozprawie w dniu 17 maja 2023 r. uczestnik wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawczyni jako bezzasadnej i zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się częściowo zasadne.

Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i prawne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie wskazania składu, wartości i sposobu podziału majątku wspólnego, nakładu z majątku osobistego wnioskodawczyni na zakup nieruchomości w G., a także braku podstaw do uznania nakładu z tego majątku na wykończenie mieszkania przy ul. (...) oraz obniżenia dopłaty w oparciu o art. 5 k.c. Odmiennie ocenia natomiast materiał dowodowy odnośnie kwestii nierówności udziałów w majątku wspólnym, nakładu na zakup lokalu przy ul. (...) oraz terminu dokonania dopłaty, co zostanie bliżej opisane w dalszej części rozważań.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd Rejonowy zakwalifikował nieruchomość w G. jako składnik majątku wspólnego. Bez wątplenia nieruchomość została nabyta w trakcie trwania małżeńskiej wspólności majątkowej stąd domniemanie, że stanowi składnik majątku wspólnego. O nabyciu do majątku wspólnego świadczy również treść oświadczeń woli wnioskodawczyni i uczestnika złożonych w treści aktu notarialnego umowy sprzedaży tej nieruchomości. Niemniej jednak należało mieć na uwadze, że prawie cała cena nabycia została uiszczona przed zawarciem związku małżeńskiego - kwota 85.000 zł stanowiąca 96,60 % ceny ($85.000 \text{ zł} / 88.000 \text{ zł} \times 100\%$) została uiszczona na rzecz zbywców przez ojca wnioskodawczyni w dniu 18 czerwca 2009 r. Powyższa okoliczność nakazuje zakwalifikować kwotę 85.000 zł jako nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny. Skoro bowiem płatność na rzecz osoby trzeciej (zbywców) została dokonana przez ojca wnioskodawczyni przed powstaniem małżeńskiej wspólności majątkowej wnioskodawczyni i uczestnika, tym samym wskazana kwota nie mogła zasilić majątku wspólnego. W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego przysporzenie nastąpiło do majątku osobistego wnioskodawczyni i w dalszej kolejności, na skutek nabycia nieruchomości do majątku wspólnego, stanowiło nakład na ten majątek. Skoro kwota 85.000 zł prawie w całości wyczerpywała cenę nabycia trwałego składnika majątkowego jakim jest nieruchomość, tym samym nie ma wątpliwości, że przyczyniła się do trwałego powiększenia majątku wspólnego. Jednocześnie z uwagi na okoliczność, że wartość nieruchomości podlega zmianom w czasie, brak było podstaw do rozliczenia nakładu nominalnie, tj. wyłącznie do kwoty 85.000 zł, bowiem na skutek wzrostu wartości nieruchomości poczynione przez wnioskodawczynię przysporzenie trwale zwiększyło wartość majątku wspólnego ponad tę kwotę, a zatem należało zwaloryzować wartość pierwotnego nakładu do aktualnej wartości nieruchomości, która wynosi 127.151,00 zł. Wartość majątku wspólnego ustala się bowiem według stanu na moment ustania małżeńskiej wspólności majątkowej, ale według cen obowiązujących na moment orzekania (art. 1035 k.c. i nast. w zw. z art. 46 k.r.o.). Reasumując, podlegający rozliczeniu w niniejszym postępowaniu nakład wynosi 122.827,87 zł ($127.151,00 \text{ zł} \times 96,60 \%$). Jednocześnie z tytułu

poniesienia nakładu na nabycie nieruchomości w G. wnioskodawczyni domagała się rozliczenia kwoty 122.815,10 zł i taką też kwotę ostatecznie Sąd przyjął. Roszczenie o nakłady ma procesowy charakter, a zatem Sąd nie był uprawniony orzekać w tym zakresie ponad żądanie i w związku z tym ustalił, że nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny z tytułu nabycia nieruchomości w G. wynosi 122.815,10 zł, zgodnie z żądaniem.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo Sąd I instancji nie uwzględnił żądania wnioskodawczyni w zakresie rozliczenia nakładu z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny z tytułu kosztów prac wykończeniowych mieszkania przy ul. (...). M.. Wnioskodawczyni podnosiła, że środki na ten cel pochodziły z kwoty uzyskanej z tytułu likwidacji księżeczki mieszkaniowej wnioskodawczyni w wysokości 28 643,81 zł. Zdaniem Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczyni nie udowodniła jaka część powyższej kwoty została przeznaczona na sfinansowanie prac wykończeniowych w tym mieszkaniu. Innymi słowy wnioskodawczyni nie udowodniła o ile wzrosła wartość majątku wspólnego z tego tytułu, a skoro tak, to nie udowodniła również wysokości poczynionego z tego tytułu nakładu. Nawet jeśli wnioskodawczyni przeznaczyła uzyskane z tytułu likwidacji księżeczki mieszkaniowej środki na pokrycie wydatków obciążających majątek wspólny, to nie oznacza to jeszcze, że z tego tytułu wzrosła wartość majątku wspólnego. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że nie podlegają rozliczeniu nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny, które zostały spożytkowane na pokrycie bieżących wydatków rodziny, które zostały na bieżąco zużyte i które nie przyczyniły się w sposób trwały (tj. na moment ustania małżeńskiej wspólności majątkowej) do zwiększenia wartości majątku wspólnego. Zgodnie bowiem z art. 45 § 1 zd. 2 k.r.o. każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny, jednak nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Ponadto nie można tracić z pola widzenia, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego charakter środków uzyskanych z tytułu likwidacji księżeczki mieszkaniowej jednego z małżonków nie jest jednorodny, a mianowicie do majątku osobistego można zaliczyć jedynie wkład wniesiony przed zawarciem związku małżeńskiej, ewentualnie również wkład sfinansowany w trakcie trwania małżeńskiej wspólności majątkowej jednak ze środków pochodzących z majątku osobistego, natomiast zarówno odsetki jak i premia gwarancyjna wchodzi do majątku wspólnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 1999 r., I CKN 272/98)

Zasadny okazał się natomiast zarzut wnioskodawczyni co do nieprawidłowego zakwalifikowania przez Sąd I instancji darowizny uczynionej przez ojca wnioskodawczyni na zakup mieszkania przy ul. (...). M. jako poczynionej do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika. Sąd Okręgowy miał przy tym na uwadze okoliczności w jakich doszło do nabycia tej nieruchomości. Mianowicie Sąd Okręgowy zważył, że nieruchomość została wprawdzie nabyta w 2010 r., a zatem w trakcie trwania związku małżeńskiego, jednak nastąpiło to w momencie kiedy wzajemne relacje małżonków wyraźnie się popsuly. Wnioskodawczyni wróciła wówczas do Polski z powodu zagrożenia ciąży, natomiast uczestnik pozostał w Wielkiej Brytanii. W związku z tym, że wnioskodawczyni nie miała gdzie mieszkać na terenie Polski (przebywała wprawdzie u rodziców jednak warunki lokalowe nie były zadowalające, było tam bowiem za ciasno) zostało kupione mieszkanie. Wprawdzie lokal został nabyty do majątku wspólnego, niemniej jednak ze zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim z zeznań ojca wnioskodawczyni wynika, że dokonując darowizny na łączną kwotę 150.000 zł z przeznaczeniem na cenę nabycia lokalu mieszkalnego kierował się potrzebą zapewnienia córce, która faktycznie była wówczas sama, oraz mającemu narodzić się dziecku, mieszkania, a zatem nie było intencją darczyńcy dokonanie przysporzenia na rzecz uczestnika, który w tamtym czasie przebywał za granicą. Zdaniem Sądu taka intencja darczyńcy wynika jednoznacznie z jego zeznań i ma potwierdzenie w relacjach jakie panowały wówczas pomiędzy małżonkami, które na skutek faktycznej separacji wyraźnie osłabły. W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego, analogicznie jak w przypadku nakładu na nabycie nieruchomości w G. należało również rozliczyć nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na nabycie mieszkania przy ul. (...). M., a zatem i w tym przypadku nominalną wartość nakładu należało waloryzować do aktualnej wartości mieszkania z udziałami w nieruchomości wspólnej, która wynosi 249.040,00 zł a zatem wartość tego nakładu wynosi 183.343,24 zł ($150.000 \text{ zł} / 203.760 \text{ zł} \times 100\% \times 249.040,00 \text{ zł}$). Jednocześnie z tytułu poniesienia nakładu na nabycie lokalu mieszkalnego przy ul. (...). S. M. oraz udziału w prawie użytkowania wieczystego działek zlokalizowanych przy ul. (...). S. G. R. i ul. (...). S. M. wraz z udziałem w prawie własności znajdujących się tam urządzeń wnioskodawczyni domagała się rozliczenia kwoty 183.318,34 zł (k. 475) i taką też kwotę Sąd Okręgowy ostatecznie przyjął. Raz jeszcze należy

wskazać, że roszczenie o nakłady ma charakter procesowy, a zatem Sąd nie był uprawniony orzekać w tym zakresie ponad żądanie i w związku z tym ustalił, że nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny z tytułu nabycia ww. składników majątkowych wynosi 183.318,34 zł, zgodnie z żądaniem.

Za zasadny uznał również Sąd Okręgowy zarzut uczestnika postępowania w zakresie ustalenia nierównych udziałów. Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach faktycznych tej konkretnej sprawy brak podstaw do uczynienia zadość żądaniu wnioskodawczyni ustalenia nierównych udziałów w jakiegokolwiek części.

Zgodnie z art. 43 § 2 zd. 1 i § 3 k.r.o. z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać, ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku. Przy ocenie, w jakim stopniu każdy z małżonków przyczynił się do powstania majątku wspólnego, uwzględnia się także nakład osobistej pracy przy wychowaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym. W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawczyni nie wykazała, że zaistniały zarówno ważne powody, które są jedną z przesłanek orzeczenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, jaki i nie wykazała nierównego stopnia w przyczynieniu się małżonków do stworzenia majątku wspólnego, który podlega podziałowi w niniejszej sprawie.

Przez przyczynienie się do powstania majątku wspólnego rozumie się całokształt starań każdego z małżonków o założoną przez nich rodzinę i zaspakajanie jej potrzeb (art. 27 k.r.o.), czyli nie tylko wysokość zarobków, czy innych dochodów osiąganych przez każdego z nich, lecz także, jaki użytek czynią oni z tych dochodów, czy gospodarują nimi należycie i nie trwonią ich (zob. np. postanowienie SN z dnia 23 września 1997 r., I CKN 530/97). Dla oceny stopnia przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego nie mają przesądzającego znaczenia wyliczenia czysto matematyczne, jednak wynikająca z ocenego charakteru przesłanek z art. 43 § 2 k.r.o. swoboda orzecznicza przy rozstrzyganiu wniosku o ustalenie nierównych udziałów nie może przerodzić się w dowolność. Różny stopień przyczynienia się każdego z małżonków może uzasadniać ustalenie nierównych udziałów wtedy, gdy różnica jest istotna i wyraźna. Nie jest też obojętna proporcja, w jakiej rzeczywisty wkład małżonków w powstanie majątku pozostaje do wartości całego majątku (zob. postanowienie SN z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 553/12, OSNC-ZD 2014, nr B, poz. 24).

Odnosząc się do źródeł finansowania majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika, wskazać należy, że Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony m. in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20.07.2020 r. sygn. IV CSK 136/19, zgodnie z którym do oceny stopnia przyczynienia się każdego z małżonków do powstania majątku wspólnego bierze się pod uwagę także przedmioty majątkowe nabyte przez jednego z nich przez dziedziczenie, zapis, darowiznę, które z woli spadkodawcy lub darczyńcy weszły do majątku wspólnego. Niemniej jednak, sam fakt przekazania nieruchomości przez członków rodziny nie uzasadnia zastosowania art. 43 § 2 zd. 1 k.r.o. jeżeli czynność prawna przekazujących nie oznaczała darowizny do majątku osobistego jednego z małżonków. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy, nie ma uzasadnienia stawianie znaku równości pomiędzy otrzymaniem składnika majątku od rodziny generacyjnej i ustaleniem nierównych udziałów, jeżeli wyjątkowe okoliczności sprawy za tym nie przemawiają. Pewne wskazówki interpretacyjne co do tego jak w tym przypadku należy rozumieć owe ważne powody formułuje doktryna, w której wyrażono stanowisko, że sam stosunek pokrewieństwa czy bliskości między darczyńcą a małżonkiem (w tym wypadku wnioskodawczynią) nie może być postrzegany jako spełnienie ważnych powodów. Typowe okoliczności postrzegane w kategoriach spełnienia tej przesłanki, takie jak zawinione nieróbstwo czy niegospodarność, pozostają w omawianym przypadku bez związku z dysproporcją w powiększeniu majątku wspólnego (tak w: K. Osajda (red. serii), M. Domański, J. Słyk (red. tomu), Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz. Wyd. 9, Warszawa 2022, komentarz do art. 43 k.r.o.). Zdaniem autora powyższego poglądu, w przypadku darowizny zawartej z obydwojma małżonkami z zastrzeżeniem wejścia przedmiotu darowizny do majątku wspólnego, możliwość żądania ustalenia nierównych udziałów nie zaistniałaby, natomiast właściwą instytucją, dla ewentualnego przyszłego wyeliminowania jednego z małżonków z uczestniczenia w rozliczeniu tego składnika jest odwołanie darowizny.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawczyni nie wykazała ażeby uczestnik przyczyniła się w mniejszym stopniu do powstania majątku wspólnego. Przede wszystkim z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że uczestnik zarówno przed jak i w trakcie trwania

związku małżeńskiego pozostawał w zatrudnieniu stosownym do jego kwalifikacji, małżonkowie poczynili wspólne oszczędności i wspólnie finansowali bieżące utrzymanie. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy małżonkowie na zakup mieszkania przeznaczyci kwotę 50.000 zł pochodzącą z ich oszczędności zgromadzonych w dużej części z pracy uczestnika. Przyczynienie wnioskodawczyni do powstania majątku wspólnego z jej majątku osobistego w zakresie nakładów na nabycie nieruchomości zostało już uwzględnione i rozliczone. Jeśli zaś chodzi o środki zgromadzone na książeczce mieszkaniowej wnioskodawczyni to nie można przyjąć, że spożytkowanie tych środków na koszty obciążające majątek wspólny wnioskodawczyni i uczestnika samo w sobie uzasadnia stwierdzenie, że uczestnik w istotnie mniejszym zakresie przyczynił się do powstania majątku wspólnego. Podobnie, wbrew stanowisku Sądu I instancji, nie świadczy o tym istotny udział osobistej pracy członków rodziny wnioskodawczyni przy remoncie wspólnego mieszkania.

Przechodząc zaś do drugiej przesłanki ustalenia nierównych udziałów, tj. przesłanki istnienia ważnych powodów, w orzecznictwie przyjmuje się, że ważnym powodem jest w szczególności naganne postępowanie małżonka, przeciwko któremu jest skierowane żądanie ustalenia nierównych udziałów, polegające na tym, że w sposób rażący lub uporczywy nie przyczynił się on do powstania dorobku stosownie do sił i możliwości zarobkowych (zob. np. uchwałę SN z dnia 26 listopada 1973 r., III CRN 227/73, OSNCP 1974, poz. 189; postanowienie SN z dnia 2 października 1997 r., II CKN 348/97). W postanowieniu z dnia 24.04.2013 r. w sprawie IV CSK 553/12, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że kryterium „ważnych powodów” ma nie tylko aspekt majątkowy, ale również etyczny, co wyraża się w postulacie dokonywania ich oceny przy uwzględnieniu (w świetle) zasad współżycia społecznego. W zależności bowiem od okoliczności sprawy względy natury etycznej mogą przemawiać przeciwko ustaleniu nierównych udziałów, ale mogą też stać na przeszkodzie pozostawieniu równych udziałów. Co więcej, za niedopuszczalne należy uznać żądanie ustalenia nierównych udziałów wywodzone z faktu orzeczenia rozwodu z wyłącznej winy jednego z małżonków. Taki prosty automatyzm nie ma oparcia w żadnych przepisach obowiązującego prawa. Dopiero ustalenie, że okoliczności brane pod uwagę przy ustalaniu winy w rozkładzie pożycia małżeńskiego wypełniają desygnat pojęciowy „ważnych powodów” w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o., upoważnia do wzięcia tych okoliczności pod uwagę przy ocenie występowania przesłanek usprawiedliwiających żądanie ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym byłych małżonków.

Odnosząc te rozważania do stanu faktycznego niniejszej sprawy, zdaniem Sądu Okręgowego wnioskodawczyni nie przedstawiła okoliczności natury etycznej przemawiających za tym, aby udział wnioskodawcy w majątku wspólnym miał być mniejszy aniżeli udział uczestniczki. Wnioskodawczyni nie wykazała aby uczestnik uchylał się od pracy czy celowo podejmował zatrudnienie umożliwiające uzyskanie zarobków poniżej faktycznych kwalifikacji i możliwości. Nie wykazała też wnioskodawczyni aby uczestnik uzyskiwane dochody marnotrawił. Nie stanowi również argumentu przemawiającego za ustaleniem nierównych udziałów fakt, że uczestnik nie zaangażował się w opiekę na niepełnosprawną córką, bowiem pozostał za granicą gdzie w tamtym czasie zarabował.

Z tego względu, w ocenie Sądu Okręgowego, w okolicznościach faktycznych tej konkretnej sprawy, brak spełnienia przesłanki ważnych powodów w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. stoi na przeszkodzie uczynieniu zadość żądaniu ustalenia nierównych udziałów w majątku dorobkowym wnioskodawczyni i uczestnika postępowania.

Reasumując, wartość majątku wspólnego wynosi 386.591 zł, z czego 1/2 wynosi 193.295,50 zł. Z kolei wartość nakładów wnioskodawczyni wynosi łącznie 306.133,49 zł. Różnica kwot 386.591 i 306.133,48 wynosi 80.457,51. 1/2 z niej to 40.228,76 zł, którą należy pomniejszyć o 3.000 zł wartości ruchomości przyznanej uczestnikowi, co daje dopłatę w wysokości 37.228,76 zł. Tożsamy rezultat uzyskujemy poprzez odjęcie od kwoty 190.295,50 (połowa wartości majątku wspólnego pomniejszona o 3.000 ruchomości przyznanej uczestnikowi) połowy wartości nakładów, tj. sumy 153.066,74 zł.

Jednocześnie Sąd Okręgowy ustalił termin zapłaty powyższej kwoty do 31 grudnia 2023 r., mając na uwadze, że jest to kwota znacząco niższa aniżeli kwota jaką miałyby zapłacić wnioskodawczyni w oparciu o rozstrzygnięcie Sądu I instancji, a zatem zdaniem Sądu zachodziły podstawy do skrócenia zakreślonego przez Sąd Rejonowy terminu.

Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym podstaw do obniżenia należnej uczestnikowi dopłaty na zasadzie z art. 5 k.c. Nie ulega wątpliwości, że w orzecznictwie istnieją rozbieżności dotyczące problematyki dopuszczalności zastosowania art. 5 k.c. jako podstawy do obniżenia spłat czy dopłat udziałów w sprawie o podział majątku dorobkowego. Według jednego kierunku dopuszczalne jest stosowanie art. 5 k.c. w sprawach dotyczących podziału majątku wspólnego małżonków, zgodnie zaś z kierunkiem przeciwnym przyjmuje się, że jest to niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2000-01-06 I CKN 320/98). W najnowszym orzecznictwie zarówno sądów powszechnych jak i Sądu Najwyższego dominuje jednak kierunek pierwszy, zgodnie z którym nie można w sposób generalny wyłączyć możliwości zastosowania art. 5 k.c. jako podstawy do obniżenia spłat lub dopłat z udziałów przy podziale majątku wspólnego byłych małżonków (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2009-01-22 III CSK 251/08). Sąd Okręgowy powyższy pogląd podziela, nie mniej jednak należy stanowczo zaznaczyć, iż sytuacja taka ma charakter wyjątkowy, bowiem przepisy prawa nie mogą być modyfikowane przez art. 5 k.c., gdyż jego stosowanie nie może prowadzić do uchylecia bądź zmiany obowiązujących przepisów prawa. Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach tej konkretnej sprawy taka szczególna sytuacja nie występuje. Nie usprawiedliwia bowiem zdaniem Sądu Okręgowego zastosowania art. 5 k.c. okoliczność, że uczestnik uchylił się od obowiązku alimentacji na rzecz wspólnej małoletniej córki wnioskodawczynie i uczestnika oraz że cały ciężar opieki i wychowania małoletniej spoczywa na wnioskodawczynie. Czym innym jest bowiem poczynienie rozliczeń w zakresie podziału majątku wspólnego przy uwzględnieniu stopnia partycypacji byłych małżonków w powstaniu tego majątku, a czym innym obowiązek obydwójga rodziców w zakresie alimentacji na rzecz małoletniej córki oraz udziału w opiece nad nią i jej wychowaniu. W ocenie Sądu Okręgowego zaniechania uczestnika w tym zakresie nie stanowią podstawy do obniżenia należnej dopłaty na zasadzie wyrażonej w art. 5 k.c.

Apelacja wnioskodawczynie nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Prawidłowo uznał Sąd I instancji, iż brak było podstaw do odstąpienia od ogólnej zasady z art. 520 § 1 k.p.c.

W związku z powyższym, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., w punkcie I. postanowienia, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone postanowienie w punktach III, IV, V, VI, VII, VIII i IX w ten sposób, że punktowi III nadał brzmienie, w którym ustalił, że wnioskodawczynie poniosła nakład z majątku osobistego na majątek wspólny na nabycie praw opisanych w punkcie I podpunkty 2 i 3 orzeczenia w wysokości 183.318,34 zł, punktowi IV nadał brzmienie, w którym oddalił wniosek wnioskodawczynie o rozliczenie nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny w pozostałej części, punktowi V nadał brzmienie, w którym oddalił wniosek wnioskodawczynie o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, punktowi VI nadał brzmienie, w którym zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika tytułem dopłaty i rozliczenia nakładów kwotę 37.228,76 zł, płatną do dnia 31 grudnia 2023 r., z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia temu terminowi i uchylił punkty VII i VIII postanowienia.

W punkcie II. postanowienia, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację w pozostałym zakresie.

W punkcie III. postanowienia Sąd Okręgowy oddalił wnioski wnioskodawczynie i uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd miał na uwadze, że obie apelacje zostały częściowo uwzględnione, przy czym przede wszystkim należy mieć na uwadze, że w sprawach o podział majątku wspólnego po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej brak podstaw do odstąpienia od ogólnej normy orzekania o kosztach w postępowaniu nieprocesowym wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c., bowiem bez względu na formułowane żądania obydwójga uczestnicy są jednakowo zainteresowani w uzyskaniu rozstrzygnięcia polegającego na wyjściu ze współwłasności.

Bożena Charukiewicz Jacek Barczewski Krystyna Skiepmo